Şah

1

- Şah mat!

Vocea răsună puternic în spaţiul închis suficient de puternic pentru a se face auzit ecoul dar prea slab pentru a atrage atenţia jucătorilor ce ocupă la intervale destul de mari spaţiul destul de mare al sălii. Atrase pentru vreo două secunde câteva priviri curioase apoi jucătorii îşi întoarseră privirile înapoi la jocurile lor de şah. Cele două siluete ale noastre, aplecate deasupra unei mese absolut normale, acoperită cu o tablă de şah ce nu părea foarte deosebită, ba chiar foarte asemănătoare cu toate celelalte table de şah de pe Pământ. Pentru un om, chiar şi amator ori profesionist într-ale şahului, nimic nu ar părea prea ieşit din comun cel puţin până în momentul în care ar fi început să se uite cu atenţie la cei doi jucători şi la piesele lor.

- Felicitări, Einstein! Ai câştigat, în cele din urmă.

Dumnezeu nu era vizibil prea supărat, doar puţină resemnase putea fi desluşită din vocea sa, dar asta era doar partea vizibilă a conştiinţei sale. Nimeni nu avea cum să ştie ce se întâmpla cu adevărat în străfundurile fiinţei sale... iar Einstein nu era suficient de prost ca să încerce să afle:

- În cele din urmă, Zeule! Dar trebuie să recunosc, eşti cel mai redutabil jucător cu care am avut de-a face până acum, sau cel puţin în ultimul timp.

- 17493 de mutări! Nici tu nu eşti un jucător prea slăbuţ...

- Ştiu, rânji Einstein. Pentru că asta ar însemna că eşti mai slab ca...

Tăcu realizând dintr-o dată că se află în faţa unui individ cam periculos uneori, Biblia era plină de asemenea „pilde”. Cu toate acestea nu se putu abţine să nu îşi exprime gândul cu voce tare:

- Trebuie să recunosc, pentru un zeu care îşi distruge duşmanii dacă ar fi să-i citez pe credincioşii tăi, te ţii destul de bine.

Dumnezeu făcu un gest de genul „uit-o”:

- Mai facem o partidă?

Ar fi împrăştiat piesele rămase pe tabla de joc indiferent de răspunsul partenerului său dacă acesta nu l-ar fi oprit:

- Aşteaptă! Înainte de a începe altă partidă vreau să mai văd o dată schema finală şi să mă minunez...

Pe tablă se mai aflau doar 4 piese de joc, două de culoare albă – un rege şi un pion – şi două de culoare neagră – un nebun şi un rege. După cum cred că v-aţi dat seama albul îi aparţinea lui Dumnezeu iar negrul – nu luaţi în seamă culorile ca absolute – au fost alese ca standard pentru jocul de şah cu mai bine de 10 miliarde de ani de când există acest joc şi sunt comune tuturor raselor/jucătorilor/persoanelor implicate ce-i aparţineau, şi îi încă aparţin până la terminarea oficială a acestui joc care de obicei coincide cu răsturnarea piesei regelui, lui Einstein.

Cum nu puteţi vedea tabla de şah trebuie să vă descriu situaţia: regele alb era prins într-un colţ de regele şi nebunul negru şi era în imposibilitatea de a face vreo mişcare – o poziţie clasică de şah mat care sunt sigur că are un nume specific pentru fiecare rasă care cunoaşte jocul de şah – iar în partea opusă pionul alb stătea stingher şi inutil acum, la o singură mutare de marginea tablei. Mutare care i-ar fi dat posibilitatea albului de a-l schimba cu o altă piesă, o regină de exemplu, şi o nouă relansare a jocului.

Dar acum era prea târziu pentru aşa ceva. Jocul era terminat, iar Dumnezeu era pe cale de a-şi răsturna regele punând capăt unui joc ce părea de-a dreptul fenomenal prin lungimea şi complexitatea lui dar care pentru ei, Zeii nemuritori şi eterni, era ceva absolut normal.

Un strigăt de surpriză ce semăna mai curând cu un urlet decât ceva scos din gâtlejul unui om îi întrerupse mişcarea, Einstein se holba cutremurat la pionul alb şi scotea un fel de sunet de groază de undeva din stomac. Avea şi de ce: deşi singura posibilă mişcare a albului ar fi fost scoaterea regelui din şah pionul alb avansa singur, adică fără intervenţia nimănui cu atât mai mult a lui Dumnezeu, cu o mişcare înainte – adică mutarea care-i permitea albului reluarea jocului – devenind în acelaşi timp singura piesa capabilă de a susţine asaltul asupra regelui: o regină.

Dumnezeu ştia că acest lucru era imposibil în nici unul dintre Universurile cunoscute, nu-i rămase decât să se holbeze la rândul lui la piesa care o luase razna de capul ei şi să scoată la rândul lui un soi de urlet de groază atât de uman şi de netolerat pentru o fiinţă cerească. Acum cele două urlete, a lui şi a lui Einstein, se împreunau formând ceva ce semăna scheunatul a doi mâţi spălaţi cu furtunul. În cele din urmă Dumnezeu sări în picioare de parcă un păianjen ar fi sărit pe haina lui albă răsturnând în mişcare tabla de şah. Piesele se răsturnară între cei doi jucători reliefându-se foarte bine pe pardoseala translucidă a încăperii, o rază de lumină ce le încălzea picioarele lovi regina de culoare albă care străluci şi...

2

Jamuel Band, cunoscut şi ca Agentul 0008 al Guvernului Alianţei Terestre (GAT cu i se mai spunea mai mult în batjocură de către populaţie), se masturba în baie când tocmai îşi dădu seama că pusese mâna pe cheia problemelor pe care guvernul le avea în ultimul timp. Vă rog, în numele Universului, să nu luaţi acest lucru ad literam, nici revista-hologramă porno pe care o ţinea în mâna stângă (şi pe a cărei copertă din spate trona o poză a lui Einstein, patronul spiritual al editurii) şi mai ales nici acea porţiune a corpului său pe care o muncea cu atâta patos cu dreapta nu aveau nici o importanţă strategică de nici un fel... atât doar că în acele momente agentul Band se gândea atât la nevoia stringentă pentru o femeie în viaţa lui (sau mai multe dacă era cazul, dar principiul era acelaşi) dar şi la motivele mişcărilor de trupe pe care mai toate civilizaţiile din partea cunoscută a Galaxiei le făceau în ultimele luni. Convorbirea aproape criptică pe care o avusese în urmă cu câteva zile cu J'Karir i se păru dintr-o dată deosebit de clară în lumina ultimelor întâmplări şi a erecţiei abundente pe care o obţinu, ştia acum ce are de făcut.

Ceea ce a urmat nu a fost prea important, doar rezultatele au fost. Agentul 0008 şi-a urmat străfulgerarea de inteligenţă până la capăt şi, în urma unor investigaţii mai mult sau mai puţin ortodoxe (adică în alte cuvinte ca urmare directă a acestor investigaţii au murit pe parcurs câteva persoane din mai multe rase inclusiv cea umană) a ajuns în posesia tuturor datelor pentru a-i permite să înţeleagă şi mai ales să controleze toată situaţia.

Cineva îi manipula pe toţi. Pe Alianţa Terestră şi pe toate civilizaţiile extraterestre care nu făceau parte din ea, chiar şi pe el îl influenţaseră de câteva ori dacă privea în urmă cu o oarecare doză de realitate. Şi ura să fie influenţat!

Tocmai era pe cale să îi dea de gol şi să detensioneze situaţia explozivă în care fusese adusă Alianţa Terestră când s-a întâmplat dezastrul. Toate guvernele implicate erau adunate la un loc, aranjase asta cu o oarecare greutate dar o făcuse până la urmă, iar el se îndrepta spre încăperea respectivă când totul se zgudui sub impactul bombelor cu antimaterie şi apoi dispăru. Când se trezi deasupra lui se găseau Dumnezeu şi Einstein care urlau spre el îngroziţi, îi recunoscu instantaneu şi reacţionă şi mai rapid. Scoase pistolul din dotare şi din buzunar şi împuşcă pe amândoi. Apoi se sinucise.

3

Dumnezeu se culese de pe jos şi se frecă la ochi, câteva blesteme care specificau exact locul din arborele genealogic în care îi trimitea pe toţi cei implicaţi i se năpustiră spre buze dar se opri suficient de repede pentru a nu spune nimic, nu se cuvenea ca un zeu să aibă un asemenea vocabular.

Einstein se culese de pe jos şi se frecă la ochi, câteva înjurături care specificau exact locul de origine în care îi trimitea pe toţi cei implicaţi i se năpustiră spre buze dar se opri suficient de repede pentru a nu spune nimic, nu se cuvenea ca un savant-zeificat să aibă un asemenea vocabular.

Jamuel Band, cunoscut şi ca Agentul 0008 al GAT, se culese de pe jos şi se frecă la ochi, câteva blesteme şi înjurături care specificau exact locul de origine şi din arborele genealogic în care îi trimitea pe toţi cei implicaţi dar mai ales pe cei care-l aduseseră acolo i se năpustiră spre buze dar se opri suficient de repede pentru a nu spune nimic, nu se cuvenea ca un nou sosit în Rai să aibă un asemenea vocabular.

- Uff, oamenii! oftă Dumnezeu. Aminteşte-mi să nu mai joc niciodată folosind această rasă pe post de piese, i se adresă lui Einstein.

- De ce nu? ripostă acesta. Aşa m-ai racolat şi pe mine ca jucător, şi s-a dovedit că sunt unul bun.

Cei doi se îndepărtară bolborosind iar Jamuel Band rămase stânjenit lângă tabla de şah răsturnată, îi deveni evident că cei doi uitaseră de el. Ar mai fi rămas aşa un timp dacă un individ cam bătrân şi care i se părea cam cunoscut nu s-ar fi apropiat de el:

- Jucăm o partidă?

Avea un accent vag terestru.

- Sigur. Dar trebuie să-mi spuneţi mai întâi regulile de aici.

- Este doar un joc de şah, regulile sunt cele obişnuite doar piesele trebuie...

- Sunt Jamuel, se prezentă el peste masă.

- Sunt Thor, se prezentă partenerul.

Tăcerea se instală din nou peste sală în timp ce noua partidă începea. Absorbit de aceasta Jamuel uită de orice altceva şi îşi prelua funcţia de zeu asupra lumii lui şi jucă cu ea şah.

1 iulie 2000